

ဒေဝတာ

ထမင်းချက်ကျွေးတဲ့

သရဲ

မောင် ... အခု ... ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက် ...
ဘဝချင်း မခြားကြတော့ဘူးမဟုတ်လားဟင် ...

(သလင်းချို)

ဘဝချင်းခြားတာ မခြားတာထက်
နှလုံးသားချင်း မခြားဖို့ က
ပိုအရေးကြီးတာ မဟုတ်လားဟင် .. ကိုကို ...

(ခေတ်နှောင်း)

နှောင်း ဒီသရဲမလက်ထဲက လွတ်ကိုလွတ်စေရမယ် ...
ကိုကို မရရအောင် ကြိုးစားပေးမယ် ...

(ကောင်းသစ်ထူး)

မောင်ရယ် ... ဘဝချင်း ဘယ်လိုခြားပေမယ့် ... မောင့်အပေါ် ချို...
သံယောဇဉ်မပြတ်ပါဘူး။ အရင်လိုချစ်နေဆဲပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ...
မောင့်ဆီပြန်လာခဲ့တာ။ မောင့်အနားမှာ ချိုနေပေးမယ်။ မောင်

ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော်။ ချို့မောင့်ကိုပြုစုမယ် ... သိလား။

မျက်ခုံးမွေးတွေ ... ဘုရားရေ ... မျက်ခုံးမွေးတွေပါ ကျွတ်ကုန်ပြီ။
ဒါ.. ဒါ.. ဘာကြောင့် ဖြစ်တာလဲဟင် နှောင်း .. ဟင် .. ဘာကြောင့်
လို့

ထင်လဲ။ ကိုယ် ခုတစ်လော ခေါင်းတွေလည်း အရမ်းမူးတယ်။
ရင်ထဲမှာ လည်း ဆို့ကျပ်ကျပ်ကြီးနဲ့ ... နေလို့ မကောင်းဘူး။

မင်းက ငါ့ကိုသိပ်ရက်စက်တယ် ထင်မှာ ပေါ့။ တကယ်တော့ မင်းတို့
ငါ့အပေါ်ရက်စက်ခဲ့တာ အများကြီးပိုပြင်းထန်ပါတယ်။
ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး အဖတ်ဆယ်မရတော့အောင် မင်းတို့ နှစ်ယောက်
ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာ .. ငါ့ဘဝ .. ငါ့ကလေး .. ပြီးတော့ .. ငါ့အသက် ...။

အခန်း(၁)

ဟင်းချို့ကိုသောက်ရင်းက ကိုကိုမျက်နှာ နည်းနည်းပျက်သွားတာ

နှောင်း သတိထားလိုက်မိ သည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ကိုကို၊ ဟင်းချိုက မကောင်းဘူးလား! .."

နှောင်း ကမန်းကတန်း မေးလိုက်သည် ။

ကိုကိုက အစားကောင်းကြိုက်တတ်လွန်းသူ ...။

အစားကောင်းဆိုတာ တန်ဖိုးကြီး ဈေးကြီးပေးရတဲ့ အစားအစာမျိုး မဟုတ် ...၊ အစပ်အဟပ် တည့်ပြီး ဟင်းလျာကိုလိုက်ဖက်ညီအောင် တွဲ စပ်ထားသည့် အစားအစာမျိုး။

အရသာရှိရှိ အစားအသောက်မျိုးကိုသာ ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သော် လည်း ... ကိုကိုက အစားပုပ် သူ မဟုတ်သည့်အတွက် ဖက်တီးပုပ်ကြီး တော့ ဖြစ်မနေ။

အားကစားကိုလည်း စနစ်တကျ လေ့ကျင့်တတ်သူမို့ ခန္ဓာကိုယ်တ ည့်ဆောက်ပုံ အချိုးကျပြီး ကျစ်လျစ်သည် ။

အဲဒီအပြင် ကိုကိုအလုပ်က အငြိမ်အအားမနေရပဲ အမြဲတမ်း ပြေးလွှားနေရသူမို့ အစားကောင်း အသောက်ကောင်း စားပြီး ဇိမ်နဲ့ နှပ် နေနိုင်တဲ့ သူတွေလိုမျိုး ကိုကိုမှာ အဆီပိုတွေရှိမနေ။

ကိုကိုလျှာကိုလည်း နှောင်းအံ့ဩရပါသည် ။

အရသာခံသည့်နေရာမှာ ကိုကိုလျှာလောက် ထက်မြက်တာလည်း မ ရှိနိုင်တော့ဘူးထင်သည် ။

နှောင်းလျှာပေါ်မှာ တော့ ဟင်းချိုက ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိ တော့လောက်အောင် ကောင်းပြီး သား။

"ဟင်လို့ ... ကိုကို ..."

နှောင်း နောက်တစ်ခွန်းထပ်မေးလိုက်တော့မှ ကိုကိုက
နာခေါင်းရှုံ့ပြကာ ...

"အစပ်အဟပ် မတည့်ဘူးကွာ၊ လျှာမထူးဘူးဖြစ်နေတယ်"

ကိုကိုက ပြောပြောဆိုဆို ... စားပွဲပေါ်က ငံပြာရည်ပုလင်း၊ ငရုတ်
ကောင်းမှုန့်ဘူး၊ အသားမှုန့် တွေကို ကောက်ကိုင်ပြီး ကျွမ်းကျင်စွာပြုပြင်
လေသည်။

"အင့် .. သောက်ကြည့်"

နွေးသွားအောင် မှုတ်ပြီး ကိုကို ဟင်းချိုတစ်ခွန်းလှမ်းခွန်သည်။

နှောင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း စုပ်သောက်လိုက်သည်။

"ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ခုနကနဲ့ အရသာချင်း တူသေးလား!"

"အား .. တခြားစီပဲ ကိုကိုရာ၊ ခုနက ဟင်းချိုက ကောင်းလှပြီထင်
တာ၊ ကိုကိုပြင်လိုက်တော့မှ ပဲ တကယ့်ကိုကောင်းသွားတာကိုး
လန်းသွားတာပဲ"

တကယ်ကို ပိုကောင်းသွားတာမို့ နှောင်း ကိုကိုကို ချီးကျူးလိုက်သ
ည်။

ကိုကိုက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"ကိုကိုက မစားဘူးဆိုလည်း လုံးဝ အူဟောင်းလောင်းနဲ့ နေနိုင်တ
ယ်၊ စားမယ် ဆိုရင်တော့ လျှာပေါ်မှာ အရသာရှိရှိလေး စားချင်တယ်"

ကိုကိုက ပြောရင်းက နှောင်းဆံပင်တွေကု ယုယုယယလေးဆုပ်ကိုင်
ကာ ...

"ကိုကိုကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်တတ်

အောင် ကြိုးစားနော် နှောင်းကလေး ..၊ ကိုကိုတို့ အတူနေကြရင် နှောင်း ရဲ့ လက်ရာ ကောင်းကောင်း လေး ကိုကိုစားချင်တယ်"

ကိုကိုလက်ဖဝါး အကြီးကြီးအောက်က နှောင်းခေါင်းကလေး မလှုပ် ရဲဘဲ ငြိမ်ကုပ်နေမိသည်။ ။

နှောင်းက လုံးဝ အချက်အပြုတ် ဝါသနာမပါသူ။

တစ်ကိုယ်တည်းသမားမို့ ဗိုက်ပြည့်လျှင်ပြီးရော ဖြစ်သလို အလွယ် တကူ စားသောက်တတ်ခဲ့သူ ..။

"ကိုကိုရယ် .. နှောင်းမှာ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ အချိန်မှ မရှိတာ၊ ကိုကို ကို နှောင်း ကောင်းကောင်း လေး ချက်ကျွေးချင်တာပေါ့ .."

နှောင်း ခပ်ခွဲခွဲလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

တကယ်တော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ အစားလေးတစ်လုတ်အတွက် အချိန် တွေဖြုန်းတာကို နှောင်း လုံးဝ လက်မခံချင်။

နှောင်းခံယူချက်ကတော့ အစာစားတယ်ဆိုတာ အဟာရဖြစ်ဖို့ ... ပ ကာသန စွက်စရာမလို။

ကိုကိုကတော့ လိုအပ်သည် ထက် အစားကောင်းကို တဏှာစွက် တ ပ်မက်လွန်းသည် လို့ နှောင်း ဝေဖန်ချင်သည်။ ။

"နှောင်းလည်း သတိကြပ်ကြပ်ထားပါ၊ ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်နဲ့ ပြီးလိုပြီး ... ခေါက်ဆွဲပြုတ်နဲ့ ပြီးလိုပြီး၊ အစာကိုဖြစ်သလို စားလွန်းတယ်"

ကိုကိုဆူတော့ နှောင်း မျက်နှာတည်တည်ကလေးလုပ်ကာ ငြိမ်နေရ သည်။ ။

"အစာကို အချိန်မှန်လည်း မစားဘူး၊ ကိုကိုပြောမယ် သေချာနားထောင်ပါ။ ကော်ဖီချိန်ဆို ကော်ဖီ ... ထမင်းချိန်ဆို ထမင်း၊ သူ့အချိန်နဲ့ သူ ပုံမှန်စားသောက်ပါ ... ဟုတ်ပြီလား၊ ကိုကိုဆို ဘယ်လောက်အလုပ်များများ အစားစားချိန်ကို အပျက်မခံဘူး၊ သူ့အချိန်နဲ့ သူ ပုံမှန်စားတယ်"

"ယုံပါတယ် ... ကိုကိုကတော့ အစားသရဲကိုး"

ကိုကိုဘဝမှာ အစားကောင်းကောင်း စားဖို့ ထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား။

နှောင်းကိုတောင် အစားလောက် ကိုကိုဘဝမှာ အရေးမထားဘူးမဟုတ်လား။

နှောင်းသည် စွာချင်လှပေမယ့် နှုတ်က ဖွင့်ဟ အသံထွက်ပြီးတော့ မစွာရဲသည် မို့ ကိုကိုပြောတာ ကို ငုံ့စုံပစ်သာ နားထောင်နေရသည် ။

"ကဲ ... သွားရအောင်၊ ကိုကို အလုပ်ကိစ္စ လက်စသတ်စရာတွေရှိသေးတယ်၊ နှောင်းအိမ်ကို အရင်လိုက်ပို့ပေးမယ်"

နှောင်း ကိုကိုကို မှီတွယ်ချွဲနဲ့ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည် ။

ကိုကိုက နှောင်းထက် ရှစ်နှစ်တိတိကြီးသည် မို့ .. နှောင်းက အမြဲလိုအားကိုးချွဲနဲ့လို့ သာ နေချင် သည် လေ။

ကားထဲမှာ လည်း နှောင်းသည် ကိုကိုဘေးမှ နေ ခါးကိုကလိထိုးလိုက်၊ နားအဝလေးကို ဖွဖွလေး ကုတ်လိုက်၊ ဖုန်းနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်နှင့် စလို့ နေမိသည်။ ။ နှောင်းက ကိုကိုကို အရိုအသေတန်လို့ တော့ မဟုတ်၊ ပျင်းပျင်းရှိလျှင် ကိုကိုကို ချဲ့လို့ နေချင်နေ .. မဟုတ်လျှင် စနောက်လို့ နေတတ်သည်။ ။

"ဟေ့ ... မလုပ်နဲ့ ကွ၊ တိုက်မိကုန်မယ်"

"တိုက် လိုက်လေ ... ဒါမှ ကိုကိုကပ်စေးနဲ့ကြီး ကားလဲမှာ "

"ဟာ ... ကြည့်စမ်း လူကိုများ ကပ်စေနဲ့တဲ့ စော်ကားလိုက်တာ၊ ဟာ ... ပြောနေတယ်ကွာ၊ မလုပ်နဲ့ နှောင်းလေး ... ကိုယ် ယားတတ်တယ် ... တကယ်ပြောတာ"

ကိုကိုက ယားလို့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလေ .. နှောင်းက သဘောကျကာ ပိုစလေ။

ကိုကိုက ယားလွန်း၍ မတတ်နိုင်တော့တဲ့ အဆုံး နှောင်းလက်ကို ချိုင်းကြားထဲ ညှပ်ထားတော့ သည်။ ။

နှောင်း တဟားဟား အော်ရယ်ရင်းက ကိုကိုပခုံးမှာ ခေါင်းမှီပါးကပ်ထားမိသည်။ ။

"ကိုကို .. အရမ်းချစ်လား ... ပြော"

နှောင်း အဲဒီလို ကလေးဆန်ဆန်မေးလျှင် ကိုကိုက ရှက်တတ်တတ်ကြီးဖြစ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတတ်သည်။ ။

"မရဘူးကွာ ... ခေါင်းညိတ်ပြတာ မလေးနက်တဲ့ သဘော၊ ချစ်တယ်ပြော"

"နှောင်းကလည်း ကွာ ... ကလေးကျနေတာပဲ"

"ဟာ ... မရဘူး၊ ပြောမှာ လား .. မပြောဘူးလား၊ မပြောရင် မချစ်လို့ပဲ"

"ခေါင်းညိတ်ပြတယ်လေ ... နှောင်းကလေးကလည်း "

နှောင်း အတင်းဂျီတွန်းတော့ ကားထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ တောင် ဘယ်သူ့ကိုရှက်လို့ ရှက်နေမှန်းမသိသော ကိုကိုက မျက်နှာကြီး နီရဲကာ တော်တော်နှင့်ပြောမထွက်။

နှောင်း စိတ်မရှည်တော့ ..။

"ကဲ ... မပြောနဲ့ တော့ကွာ၊ နှောင်း ကားပေါ်က ဆင်းမယ် .. လက်ကိုလွှတ်"

နှောင်း ကိုကိုချိုင်းကြားထဲ ညှပ်ထားသည့်လက်ကို အတင်းဆွဲရုန်းကာ ကားပေါ်မှ ချက်ချင်း ဆင်းမည့်ဟန်ပြင်ပြီး စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်တော့မှ ...

"ချစ်တယ် ... အရမ်းချစ်တယ်နော် ..၊ နှောင်းကလေး စိတ်မကောက်နဲ့ တော့"

"အစောကြီးကတည်းက ပြောလိုက်လည်း ပြီးတာပဲဟာကို ..၊ ဒါလေးပြာဖို့ များ မူနေရသေးတယ်"

နှောင်း မကျေနပ်သေးသလို စူပုပ်ပုပ်နဲ့ ပြောလိုက်တော့ ကိုကိုက ရှက်တတ်တတ်ကြီး ပြုံးနေသေးကာ ...

"လူကြီးကွ ... ရှက်တတ်တယ်၊ နှောင်းတို့ ချာတိတ်တွေလို အပြောမရဲ အနေမရဲတော့ဘူး"

"ဒါဆို လာမချစ်နဲ့ ပေါ့၊ ဘာလို့ လာချစ်သေးလဲ"

"မချစ်ဘဲ မနေနိုင်လို့ ပေါ့"

ကိုကိုက နှောင်းပြောပုံကို အသည်းယားသလို ငယ်ထိပ်ကို နာအောင်ပင် ထုသည်။ ။

"အား ... နာလိုက်တာ ကိုကိုရာ"

နှောင်း တကယ်နာသွားရတာမို့ ကိုကိုလက်မောင်းကို ပြန်ကိုက်လိုက်သည်။ ။

"အား ... နာတယ်ကွ နှောင်းရ"

ကိုကိုတွန့်လိမ်ပြန်အော်ပြီး နှောင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့် အတင်းပြန်ဖက်ထားသည်။ ။

နှောင်း ... တဟားဟား အော်ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ကိုကိုနှင့် ခုလိုနေရလျှင် နှောင်းပျော်သည် လေ။

"ဟာ ... ဟိုမှာ လူတွေရုံးစုရုံးစုနဲ့ ပါလား! ..."

ကိုကိုက ပလက်ဖောင်းဘေး လူတွေအုံခဲစုနေသောနေရာဆီ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ။

နှောင်းက မှန်ကိုချလိုက်သည်။ ။

"ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဟယ် .. သနားပါတယ် .. သေသွားပြီလား မသိဘူး . မလှုပ်တော့ဘူး"

"ဈေးဝယ်လာရင်းနဲ့ ဖြစ်တာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟင်းရွက်တွေရော အသား
တွေရော ဘေးမှာ ပွနေတာ ပဲ"

"ကိုယ်ဝန်ကတော့ အဖတ်တင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး"

"အေးဟယ် ... သွေးတွေဆင်းတာ မြင်မကောင်းဘူး"

ဖြတ်သွားဖြတ်လာရင်း ပြောသွားကြတာကို ကြားရသောအခါ နှော
င်းသည် ရင်တွေ တဆတ် ဆတ် တုန်လာသည်။

နှောင်းသည် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲကိုမမြင်ဝံ့၊ အနိဋ္ဌာရုံကို ကြားပင်မကြား
ဝံ့ ...။

"သွားကြည့်ရအောင် နှောင်း"

"အို ... မကြည့်ရဲပါဘူး ကိုကိုရယ် ... သွားရအောင်ပါ၊ နှောင်း ကြော
က်တယ် .."

ကိုကိုက သွားကြည့်ချင်ပုံပေါ်သော်လည်း နှောင်းက ဇွတ်ပင် ကား
ကိုမောင်းထွက်ခိုင်းခဲ့သည်။

နှောင်းက မိန်းကလေးပေမယ့် စပ်စပ်စုစု ဝါသနာမပါ။

ရောရောနှောနှော လာလုပ်လျှင်လည်း မကြိုက်သလို အပေါင်းအသ
င်းလည်း နည်းသည်။

ကိုကိုကတော့ အရာအားလုံးမှာ နှောင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပင် ...။